

Nr 261

Av herr **Persson** i Tandö, om *ändrade grunder för resekostnads- och traktamentsersättningar vid vissa transporter jämlikt barnavårdslagen och alkoholistlagen.*

Enligt bestämmelserna i 77 § lagen om samhällets barnavård och ungdomsskydd äger barnavårdsnämnd m. fl. att, där de så pröva nödigt för vidtagande av åtgärd, som enligt denna lag ankommer på dem, utan kostnad för nämnden eller styrelsen erhålla handräckning av polismyndighet etc.

Jämlikt 5 § Kungl. Maj:ts kungörelse den 26 maj 1954 (nr 463) angående vissa ersättningar åt befattningshavare vid polis- och åklagarväsendet m. m. utgår ersättning för sådan resekostnad, som föranletts av dylik handräckning, endast till polisman.

Före den 1 juli 1954 utgick denna ersättning enligt bestämmelserna i Kungl. Maj:ts kungörelse av den 24 november 1932.

Enahanda förhållanden synes gälla beträffande förpassning jämlikt vissa föreskrifter i alkoholistlagen i jämförelse med Kungl. Maj:ts kungörelse den 27 maj 1932 (nr 221) om bestridande med statsmedel av vissa kostnader för tillfälligt omhändertagande av alkoholisterna m. m.

Annorlunda synes förhållandet vara beträffande resekostnads- och traktamentsersättning åt förare vid fängstransport m. m. Enligt Kungl. Maj:ts kungörelse angående resekostnads- och traktamentsersättning åt förare vid fängstransport m. m. den 19 juni 1942 (nr 501) synes ersättning av statsmedel kunna utgå till den som enligt förpassning tjänstgör som fångförare, oavsett om föraren är polisman eller icke.

Vad beträffar transport jämlikt 77 § barnavårdslagen finnes ett rättsfall, refererat i Kammarrättens årsbok år 1950, nr 112, där reseersättning vägrats i ett fall, där annan än polisman enligt förpassning tjänstgjort som förare. Motiveringen var att ersättning icke kunde utgå jämlikt ersättningskungörelsen eller annan författning, då föraren icke varit polisman.

I åtskilliga fall av transporter jämlikt 77 § barnavårdslagen torde det vara mindre lämpligt att transporten utföres av manlig polis. Polissyster finnes vanligen icke att tillgå. Däremot kan ofta annan lämplig person anskaffas som kan utföra transporten. Reseersättning av statsmedel kan då icke erhållas.

Dessa skäl, som avser minderåriga, i all synnerhet kvinnliga sådana,

kan i viss mån gälla även vid transport av kvinna jämlikt 30 eller 49 §§ alkoholistlagen i jämförelse med ovan nämnda kungörelse av den 27 maj 1932 (nr 221) § 1, punkt c. Kvinnlig förare torde även där många gånger vara det lämpligaste. Om denna icke är polissyter, kan det antagas att ersättningsfrågan skulle komma i samma läge som i fallet 77 § barnavårdslagen.

Med stöd av vad i det förestående anförts hemställes sålunda,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om sådan ändring i berörda författningar att resekostnads- och traktamentsersättningar vid transporter jämlikt 77 § barnavårdslagen och 30 och 49 §§ alkoholistlagen måtte kunna utgå till annan än polisman om polischef anser lämpligt att transportererna utföres av annan lämplig förare.

Stockholm den 26 januari 1955

Olof Persson

Tandö

Nr 262

Av herr **Ohlin m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts framställning om inrättande inom justitiedepartementet av en byråchefstjänst för handläggning av nådeärenden.

(Lika lydande med motion nr 214 i Första kammaren)

Stockholm den 26 januari 1955

Bertil Ohlin

Per A. Johnsson
i Kastanjegården

Wald. Svensson

Filip Kristensson
Osby

Ragnhild Sandström

Bertil v. Friesen

O. Malmberg
Skövde